

dets Blade fremstiller Landets Stilling som et permanent Anarchi, og det er det Navn, som det preussiske Regjeringsblad stadigt giver Forholdene i Danmark; hvis det ærede Medlem ikke vil troe det, skal jeg overbevise ham derom. — Det forholder sig meget rigtigt, at i 1851 benyttede de to thidske Stormagter den Anledning, som de havde faaet ved efter vor egen Anmodning at eragere i Holsteen, til at yttre Dnske om en Fællesforfatning, hvorved hele Riget skulde bringes under een Ordning, hvilken dog ikke maatte være gjort aldeles efter Signelsen af Grundloven af 5te Juni. Dette er meget rigtigt; men den ærede Taler vil ogsaa erindre, at det, der bestemte Fællesforfatningens Charakter i 1855, væsentligt var Hensynet til Holsteen, og han vil heller ikke have glemt — hvad jeg allerede tidligere har haft Leilighed til at gjøre opmærksom paa — at han og hans Venner dengang fuldkommen vare paa det Rene med, at det var nødvendigt at gjøre Indrømmelser med Hensyn til den almindelige Valgret, og at de — hvad jeg ogsaa bemærkede — vilde have været meget fornøiede med at faae en Repræsentation efter en Censur af 600 Rd. Indtægt eller 100 Rd. Stat. Dette var den allerhøieste Fordring, de dengang stillede; de vare da mere nøisomme end i dette Dødblik. Jeg for mit Vedkommende er aldeles overbevist om, at det vilde være til den største Skade for hele vor ydre Stilling, hvis denne Forfatningskamp forfattedes et Aar eller to endnu — jeg vil erindre det ærede Medlem om, at den allerede har været over eet Aar. Alle organisatoriske Love og Bestemmelser maae ligge hen, indtil denne Sag bliver ordnet, thi det ærede Medlem har naturligviis den fuldstændigste Uret, naar han siger, at Rigsdagen er den eneste Bevillingsmyndighed her i Landet. Efter Lovens af 23de December forrige Aar har selvfølgelig Rigetsraadet den selvsamme Bevillingsmyndighed for sit Vedkommende som Rigsdagen for sit. Denne Paastand er ofte nok bleven gjendreven; men den maa ikke fremføres her, uden at den bliver modsagt. Men i ethvert Fald er der i denne Tilstand en stor Uudstyldning for Regjeringen, naar den ikke tager fat paa disse høist nødvendige organisatoriske Arbejder, der

skulle give os Styrke baade udadtil og indadtil og sætte Statens Udgifter i et nogenlunde rimeligt Forhold til dens Indtægter, men udskyder dem, saalænge den nye Forfatningsstrid staaer paa. Og hvad Styrke har det ærede Medlem for, at det kun vil være eet eller to Aar, naar vi nu kaste Sagen tilbage til det Punkt, paa hvilket den stod for mere end eet Aar siden? Hvor mange Opløsninger af de lovgivende Forsamlinger vilde der ikke behøves, dersom vi nu forlode det eengang givne Grundlag, ved hvilket der — jeg gjentager, hvad Regjeringen allerede har udtalt ved forrige Behandling, — er taget Hensyn, og det meget Hensyn, til Rigsdagen og specielt til denne Forsamling.

Det ærede Medlem har brugt et Ord, som jeg ogsaa vil modsige, fordi det ikke bør henstaae uimodsagt, nemlig at denne Forfatning vilde berøve Folket dets Valgret. Det er en saa skammelig Misbrug af Ordet, som jeg næsten nogensinde har hørt. Folkets Valgret bestaaer i, at det kan vælge Repræsentanter til Folkethinget og Landstthinget, af hvilke Folkethinget er dobbelt saa stort som Landstthinget. Der er nu ikke noget Menneſte, der har tænkt paa at røre saa meget som en Tøddel ved Netten til at vælge til Folkethinget, og Netten til at vælge til Landstthinget have accurat de samme Vælgere beholdt, kun med den Indskrænkning, at de alene vælge Halvdelen. Jeg vil nu spørge: Naar en Mand har 4 Rd., og der tages 1 Rd. fra ham, kan man saa sige, at der er taget 4 Rd. fra ham? (Hans Le: Saa har han 3 Rd. tilbage!). Ja, saa har han 3 Rd. tilbage, og det skulde de ærede Medlemme huske paa. Jeg er enig med det ærede Medlem i at Bøndestanden hos os er en høist vigtig Stand, og at det er en rolig, besindig og konservativ Stand. Undertiden er den maaskee endog mere konservativ, end den burde være. Kom til Spørgsmaalene om Udskykning og Sammenlægning, saa skulle vi see, at de Herrer af Bøndestanden ere meget conservative; men fordi man er konservativ, er det ikke altid sagt, at man er stillet til at være Lovgiver. Det kommer an paa, om man med disse gode Egenskaber forener den fornødne Oplysning, og den ærede Bøndestand vil ikke kunne betragte det som en Fornærmelse,